

Βρόμικος ρεαλισμός ήταν το βορειοαμερικανικό λογοτεχνικό κίνημα που εμφανίστηκε τη δεκαετία του '70 και που περιλάμβανε συγγραφείς όπως οι Ρέιμοντ Κάρβερ, Ρίτσαρντ Φορντ, Τομπάιαν Γουρφ, Τζέιν Αν Φίλιπς, Τιμ Κοχάγκεσεν Μπόιλ, Φρέντερικ Μπάρθελμ, Μπόμπι Αν Μείσον και άλλους, με τον Τσαρλς Μπουκόφσκι. Ο βρόμικος ρεαλισμός «είναι το αποπαίδι του μινιμαλισμού και χαρακτηριστικό του είναι η οικονομία των λέξεων και η εστίαση στην επιφανειακή περιγραφή». Στον βρόμικο ρεαλισμό οι συγγραφείς δεν καταπιάνονται με μεγάλα θέματα και βαθιά νοήματα αλλά με λογοτεχνικό στιλ περιγράφουν τη σκοτεινή πλευρά της ζωής: ένας κόσμος που βρίσκεται στις παρυφές της καθημερινότητάς του, ριγμένος, καταπονημένος, καταφρονημένος, αποτυχημένος, που ζει μια ζωή παρακμιακή, περιθωριακή, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ό,τι ακολουθεί από την επόμενη σελίδα έως τη σελίδα 141 –διηγήματα και τρία γράμματα από τη Νέα Υόρκη και την Πάρο δύο Αμερικανών και μιας Ελληνίδας– έχει σχέση με τη σημερινή εκδοχή τού πάλλαι ποτέ κραταιού βρόμικου ρεαλισμού. Όμως εφέτος το μακρύ, θλιμένο καλοκαίρι στη μισοκαμένη Ελλάδα ζήσαμε έναν άλλο βρόμικο ρεαλισμό, με μια πολιτεία ανίκανη να προβλέψει ή να γιατρέψει οποιαδήποτε φυσική καταστροφή, ανίκανη να εφαρμόσει τους νόμους τους κράτους, ανίκανη να εκταμιεύσει τα κονδύλια που από το 2000 περιμένουν στις Βρυξέλλες τόσο για αναδασώσεις όσο και για πυροπροστασία. Οι πολιτικοί μας: από τη μία χαρίζουν δισεκατομμύρια ευρώ στις ΠΑΕ που είναι ανώνυμες εταιρείες και από την άλλη δεν έχουν πόρους για την παιδεία, την υγεία, τον πολιτισμό, τις συντάξεις. Όλα αυτά αναδεικνύουν έναν άλλο βρόμικο ρεαλισμό που επισκιάζει το ομώνυμο λογοτεχνικό κίνημα: μια πολιτεία και ένα κράτος που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τα αδιέξοδα της διαχείρισης περιβαλλοντολογικών κρίσεων και τραυμάτων. Ίσως τα δάση να είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στους δασάρχες και στους δασικούς όπως και η πολιτική ίσως να είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στους πολιτικούς. Αντίθετα, ο βρόμικος ρεαλισμός ως λογοτεχνικό κίνημα δεν είναι τόσο σοβαρή υπόθεση. Οπότε την αφήνουμε στους συγγραφείς...

(δε)κατα